

Περιβαλλοντική Δράση

«Παραμύθια και ιστορίες της Γης»

Φωτογραφίες: Ειρήνη Πολύζου & Τα παιδιά του
παιδικού σταθμού της Μέριμνας Παιδιού

Εισαγωγή

Το συγκεκριμένο παραμύθι γεννήθηκε στα πλαίσια του περιβαλλοντικού εκπαιδευτικού μου προγράμματος «Επιχειρώ με τη φύση».

Μέρος του αποτελεί η πράσινη δράση με τίτλο “**Παραμύθια και ιστορίες της Γης**”, που πραγματοποιείται με τη συμμετοχή μικρών και μεγάλων μαθητών.

Οι μικροί μας φίλοι στον παιδικό σταθμό της Μέριμνας παιδιού στο κέντρο της Θεσσαλονίκης έστειλαν κάποιες φωτογραφίες με θέμα το πρόσωπο της Άνοιξης.

Τις παραπάνω συμπλήρωσα με δικές μου, τις οποίες τράβηξα σε τυχαίους περιβαλλοντικούς μου περιπάτους.

Όμως κάθε φωτογραφία που απεικονίζει εικόνες του όμορφου πλανήτη μας, κρύβει μέσα της μια ιστορία που αν ο ίδιος είχε στόμα θα μπορούσε να μας διηγηθεί.

Ψάχνοντας λοιπόν ανάμεσα τους ανακάλυψα μια από τις πολλές κρυμμένες ιστορίες της Άνοιξης και την έβαλα μέσα στο παραμύθι.

Με αυτόν τον τρόπο δημιουργήσαμε το δεύτερο περιβαλλοντικό μας βιβλίο εμπλουτίζοντας τη μικρή πράσινη διαδικτυακή μας βιβλιοθήκη.

Ευχαριστώ θερμά τη Διεύθυνση του παιδικού σταθμού της Μέριμνας Παιδιού για την εποικοδομηκή συνεργασία μας, καθώς και τους γονείς των μικρών μας φίλων για την αγάπη και την εμπιστοσύνη τους.

Με εκτίμηση
Evini Polizou

F: Ευδόκιμο – eudokimo
Περιβαλλοντική Εκπαίδευση

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

Άδεια διανομής: **Creative Commons BY-NC-ND** (Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση – Όχι παράγωγα έργα)

Μια φορά ήταν ένας γάτος ο Στρατής που του άρεσε να παίζει με τις σκιές των δέντρων . Το χειμώνα περίμενε πως και πως τον ήλιο να ξετρυπώσει πίσω από τα γκρίζα σύννεφα.

Ξεμύτιζε τότε από το όμορφο σπιτικό του, όπου κοιμόταν στα πόδια της μικρής Αδριάνας και έτρεχε χαρούμενος στην αυλή. Κρυμμένος πίσω από τον κορμό μιας έφηβης κερασιάς παραμόνευε τις ακτίνες του ήλου.

Μόλις εκείνες εμφανίζονταν σκίαζαν στο έδαφος τα γυμνά από φύλλα κλαδιά της. Τότε ο γάτος ο Στρατής άρχιζε το αγαπημένο του παιχνίδι.

Έτρεχε από σκιά σε σκιά γύρω από την κερασιά. Μερικές φορές ανέβαινε στον κορμό της και παίρνοντας φόρα πηδούσε με δύναμη στο έδαφος.

Αφού χόρταινε παιχνίδι γυρνούσε κουρασμένος στο σπιτικό του και κοιμόταν δίπλα σε μια ζεστή γωνιά κοντά στο τζάκι.

Όταν πλησίαζε η Άνοιξη και άρχιζε κάπως ο καιρός να ζεσταίνει, έπαιρνε τους δρόμους και ξεχνούσε να επιστρέψει. Του άρεσε βλέπετε να παρατηρεί την φύση που άλλαζε γύρω του, παρέα με τη φίλη του Ρέα, μια γάτα Σιαμαία.

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος η Άνοιξη ετοιμάζονταν να κάνει την εμφάνισή της. Ο γάτος ο Στρατής που καμιά μυρωδιά δεν μπορούσε να του ξεφύγει, μύρισε τον ερχομό της και άρχισε το νιαούρισμα.

- Νιαρ Νιαρ τι ωραία! Θα τριγυρνάω όλη μέρα παρέα με τη φίλη μου τη Ρέα σκέφτονταν, καθώς άραζε αποκαμωμένος από το πολύ τρεχαλητό κάτω από την έφηβη κερασιά.

Όταν ο ήλιος σκέπασε με το ζεστό του βλέμμα το κουρασμένο του κορμί, τον πήρε ο ύπνος και χωρίς να το καταλάβει βυθίστηκε στη χώρα των ονείρων.

Ξαφνικά βρέθηκε σε ένα παράξενο λιβάδι. Τα νεογέννητα χορτάρια του πήλωναν απότομα, μεταμορφώνοντάς το σε μια βαθυπράσινη θάλασσα.

Δεν πίστευε στα μάτια του ο γάτος ο Στρατής που από πάντα ήθελε να γίνει πειρατής, αλλά φοβόταν το νερό.

Χωρίς να χάσει καθόλου καιρό σκέφτηκε:

*Θα γίνω ένας θαρραλέος πειρατής
και θα ξεχυθώ στη θάλασσα χωρίς νερό
για να ψάξω την κρυμμένη Άνοιξη*

Τι ήθελε να το σκεφτεί, αμέσως ένα πειρατικό καπέλο προσγειώθηκε στο γατίσιο του κεφάλι και ένα δυνατό ΦΡΑΠ ΦΡΟΥΠ γαργάλησε τα μακριά μουστάκια του.

Σηκώνοντας δειλά το κεφάλι του, είδε μία γιγάντια πεταλούδα να κουνάει με δύναμη τα πορτοκαλί φτερά της, προκαλώντας αναστάτωση στο πυκνό χορτάρι.

- Ποια είσαι εσύ , π ρώτησε κοιτώντας με θαυμασμό τα υπέροχα φτερά της

- Είμαι η Μελονέλα , του συστήθηκε η γιγάντια πεταλούδα, καλώς όρισες στη μαγική χώρα της Άνοιξης.
- Εγώ είμαι ο γάτος ο Στρατής της απάντησε και όπως βλέπεις είμαι πειρατής.

Για μια στιγμή σκέφτηκε πως είναι πολύ τυχερός που επιτέλους θα δει το πρόσωπο της αγαπημένης του Άνοιξης. Στριφογύρισε λοιπόν κοιτώντας προσεκτικά στο βάθος του παράξενου λιβαδιού, μην τυχόν και ξεμυτίσει από πουθενά.

Όσο όμως και να κοιτούσε η Άνοιξη δεν έλεγε να εμφανιστεί.

- Μα που κρύβεται η Άνοιξη; Ρώτησε αυτή τη φορά σιάζοντας επιδειχτικά το πειρατικό του καπέλο.
- Σε λίγο θα ανοίξει τα μάτια και θα πεταρίσει τα βλέφαρά της, του απάντησε η Μελονέλα που διασκέδαζε με την αγωνία του.

Ένα ελαφρύ αεράκι κυμάπησε την πράσινη θάλασσα των χορταριών, καθώς ο Στρατής ανακοίνωσε με χάρη τι έκρυβε μέσα στο γατίσιο του κεφάλι.

Είμαι πειρατής και αντί για τον κρυμμένο θησαυρό, της Άνοιξης το πρόσωπο θα ψάξω για να βρω, φώναξε κοιτώντας πίσω του το ατέλειωτο λιβάδι.

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη φράση του και η Μελονέλα ανοιγοκλείνοντας τα γιγάντια φτερά της, έγειρε για λίγο στο πλάι τα νεογέννητα χορταράκια που σταμάτησαν απότομα το λίκνισμα.

Τότε ξαφνικά κάτω από τις μαλακές πατούσες του Στρατή ξεφύτρωσε ένα κατακίτρινο μανιτάρι, που όλο ψήλωνε και μεγάλωνε σηκώνοντας τον γάτο ψηλά στον αέρα.

Όταν το μανιτάρι βρέθηκε 10 μέτρα ψηλά, σταμάτησε να μεγαλώνει και από κίτρινο έγινε καταπράσινο.

Ο γάτος ο Στρατής ένωσε σαν να βρίσκονταν στο πιο ψηλό κατάρτι ενός πλοίου, καθώς τώρα μπορούσε να αγναντεύει πέρα μακριά την πράσινη θάλασσα των χορταριών.

- Να τη έρχεται η Άνοιξη, είπε η Μελονέλα με φωνή που ξεχείλιζε από χαρά.

Γύρισε έκπληκτος το γατίσιο του κεφάλι και τι να δει . Η πράσινη θάλασσα γέμισε με πολύχρωμες λουλουδάτες πατημασιές. Σαν κάποια αόρατη μορφή να περπατούσε πάνω της και όπου πατούσε άνθιζαν λουλούδια.

Την επόμενη στιγμή το μανιτάρι άρχισε να γίνεται όλο και πιο μικρό, λες και κάποιος το πατούσε, ώσπου τελικά χάθηκε και ο Στρατής βρέθηκε μέσα σε μια μεγάλη λουλουδένια πατημασιά.

Ακολούθησέ με, φώναξε η Μελονέλα πετώντας προς τον χρυσαφένιο ορίζοντα.

Όρμησε ξωπίσω της ο Στρατής με μάτια που πέταγαν φλόγες από την αγωνία. Μεμιάς όλα χάθηκαν από μπροστά του και η πράσινη θάλασσα μεταμορφώθηκε σε ένα φωτεινό δάσος με κερασιές. Πάνω της τεράστια μισόκλειστα μπουμπούκια στριμώχνονταν το ένα δίπλα στο άλλο.

Να ορίστε τα μάτια της Άνοιξης! Κρύβονται στα μπουμπούκια των δέντρων, ακούστηκε πίσω του η φωνή της Μελονέλας

Δεν χόρταινε να κοιτάζει ο Στρατής τα γιγάντια μπουμπούκια που ήταν έτοιμα από στιγμή σε στιγμή να ανοίξουν.

Μια οικογένεια χελιδονιών πέταξε πάνω από τις αγουροξυπνημένες κερασιές. Βλεφάρισαν τότε τα γιγάντια μπουμπούκια και αμέσως άρχισαν να ανοίγουν ροδίζοντας τον τόπο.

Να ορίστε και τα βλέφαρά της! Κρύβονται στα φτερουγίσματα των χελιδονιών,

είπε η Μελονέλα πριν εξαφανιστεί μαζί με τα χελιδόνια μέσα σε ένα γαλάζιο σύννεφο.

Ένα τεράστιο λουλούδι πιο μεγάλο και από το γατίσιο του κορμί, ξέφυγε τότε από την παρέα των μισάνοιχτων μπουμπουκιών και φορτσάτο άρχισε να

έρχεται καταπάνω του. Από την τρομάρα του ξύπνησε ο γάτος ο Στρατής και με τις μπροστινές πατούσες του ψαχούλεψε το τριχωτό του κεφάλι.

Ανοίγοντας τα μάτια του είδε τη φίλη του τη Ρέα, τη γάτα τη Σιαμαία που ήτανε πολύ ωραία, να του χαμογελάει.

- Νιαρρρρ έκανε ο Στρατής και άρχισε να της διηγείται το παράξενο όνειρό του.
- Μιάου του απάντησε η Ρέα η γάτα η Σιαμαία, που εύχονταν να είχαν χέρια για να ζωγραφίσουν το πρόσωπο της Άνοιξης παρέα.

Έπειτα περπάτησαν όλη τη μέρα εξερευνώντας τις γειτονιές. Κάποια στιγμή βρέθηκαν σε ένα καταπράσινο πάρκο. Εκεί ένα μικρό κοριτσάκι έκανε μια ευχή, πριν φυσήξει το ευχολούλουδο που κρατούσε στα χέρια του.

Μόλις το ευχολούλουδο απελευθέρωσε τα χνουδωτά του σποράκια για να ταξιδέψουν στην αγκαλιά του ανέμου, οι δύο φίλοι άρχισαν το κυνήγι.

Όταν κουράστηκαν να τρέχουν αποφάσισαν να συνεχίσουν ήρεμα τη βόλτα τους.

Περπατώντας, συνάντησαν ένα μικρό αγόρι που ήταν ντυμένο πειρατής και αγκάλιαζε τον κορμό ενός δέντρου.

- Νιααρ, έκανε ο γάτος ο Στρατής γεμάτος χαρά που έβλεπε μπροστά του έναν αληθινό πειρατή. Που ξέρεις μπορεί να ψάχνει το πρόσωπο της Άνοιξης, είπε γυρνώντας στη φίλη του τη Ρέα, την γάτα την Σιαμαία που ήτανε ωραία.
- Μιάου του απάντησε εκείνη, καθώς στάθηκε καμαρωτή για να ποζάρει δίπλα στο μικρό αγόρι.

Ύστερα βρέθηκαν στη γειτονιά της Φλάλις της όμορφης πεταλούδας με τα υπέροχα γαλάζια φτερά.

Λίγο πριν νυχτώσει ο γάτος ο Στρατής αποχαιρέτησε τη φίλη του την Ρέα τη γάτα τη Σιαμαία και έτρεξε γρήγορα να χωθεί μέσα στο ζεστό σπιτικό του.

Πριν όμως χωθεί, γράπωσε με το στόμα του ένα πεσμένο ροζ τριαντάφυλλο μπροστά στην είσοδο της αυλής.

Τρεχάτος έπεσε στην αγκαλιά της Αδριάνας και νιαουρίζοντας ακούμπησε στα πόδια της το όμορφο τριαντάφυλλο.

Μόλις η μικρή Αδριάννα το αντίκρισε, το έβαλε στα μαλλιά της και ω τι έκπληξη έμοιαζε σαν Άνοιξη.

Νιαρρ Νιαρρ νιαούριζε συνέχεια κάνοντας κύκλους γύρω της τώρα ο Στρατής που δεν έλεγε να ησυχάσει. Σαν να κατάλαβε η μικρή Αδριάνα τι ήθελε ο γάτος της και έτρεξε να πάρει τα πινέλα.

Αμέσως ο γάτος ο Στρατής χουρχούρισε δίπλα της και τα μεγάλα κιτρινόμαυρα μάτια του, ακολούθησαν τις πρώτες πινελιές που έτρεξαν πάνω στο λευκό χαρτί.

Καθώς η Αδριάνα άρχισε να ζωγραφίζει το πρόσωπο της Άνοιξης, η νύχτα έριχνε γύρω από τις φωλιές των αστεριών τις πρώτες μελαμψές της πινελιές.

ΤΕΛΟΣ